UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

16 päivänä joulukuuta 2011 *

Asiassa T-423/09,

Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials Co. Ltd, kotipaikka Dashiqiao (Kiina), edustajinaan asianajajat J.-F. Bellis ja R. Luff,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään aluksi J.-P. Hix, sittemmin Hix ja B. Driessen, avustajinaan aluksi asianajajat G. Berrisch ja G. Wolf, sittemmin Berrisch,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään É. Gippini Fournier ja H. van Vliet,

väliintulijana,

jossa vaaditaan unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien magnesiittitiilien tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 1659/2005 muuttamisesta 7.9.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 826/2009 (EUVL L 240, s. 7) siltä osin kuin siinä kantajalle määrätty polkumyyntitulli on suurempi kun se, jota olisi sovellettava, jos se olisi määritetty alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletun menetelmän mukaisesti, jotta otettaisiin huomioon, ettei Kiinan arvonlisäveroa ole palautettu viennin yhteydessä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Azizi (esittelevä tuomari) sekä tuomarit V. Vadapalas ja S. Frimodt Nielsen,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Nagy,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.6.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden perussäännöstö on polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä perusasetus) (asetus on korvattu polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51, oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22)).

2 Perusasetuksen 2 artiklan 1, 8 ja 10 kohdassa (joista on tullut asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 1, 8 ja 10 kohta), sellaisena kuin sitä sovelletaan käsiteltävässä asiassa, säädetään seuraavaa:

”1. Normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin.

– –

8. Vientihinta on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta tuotteesta, joka on myyty vientiin viejämaasta yhteisöön.

– –

10. Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu. Vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot. Elleivät muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen asianhaarat tutkien, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet. Oikaisujen toistamista on vältettävä, etenkin silloin, kun kyseessä ovat alennukset, hyvitykset, määrät ja kaupan portaisiin liittyvät erot. Erityisten olosuhteiden täyttyessä oikaisuja voidaan tehdä seuraavien tekijöiden mukaisesti:

– –

b) Tuontimaksut ja välilliset verot

Jos tuote on tarkoitettu kulutettavaksi viejämaassa, normaaliarvo oikaistaan samankaltaisen tuotteen tai siihen fyysisesti sisältyvien materiaalien tuontimaksuja ja välillisiä veroja vastaavalla määrällä, ja jos tuote viedään yhteisöön, kyseisiä maksuja ja veroja ei kanneta tai ne palautetaan.

– –

k) Muut tekijät

Oikaisu voidaan tehdä myös muiden kuin a–j alakohdassa tarkoitettujen tekijöiden erojen osalta, jos tämän kohdan mukaisesti osoitetaan, että ne vaikuttavat hintojen vertailukelpoisuuteen ja erityisesti että asiakkaat maksavat pysyvästi eri hintoja kotimarkkinoilla tällaisten tekijöiden eron vuoksi.”

3 Perusasetuksen 11 artiklan 3 ja 9 kohdassa (joista on tullut asetuksen N:o 1225/2009 11 artiklan 3 ja 9 kohta), sellaisena kuin sitä sovelletaan käsiteltävässä asiassa, säädetään muun muassa seuraavaa:

”3. Tarvetta toimenpiteiden jatkamiseen voidaan tarkastella, jos se on perusteltua, komission tai jäsenvaltion pyynnöstä ja jos lopullisen toimenpiteen käyttöön ottamisesta on kulunut kohtuullisen pitkä, vähintään vuoden mittainen aika, viejän, tuojan tai yhteisön tuottajien pyynnöstä, johon sisältyy riittävästi todisteita välivaiheen tarkastelun välttämättömyydestä.

– –

9. Sillä edellytyksellä, että olosuhteet eivät ole muuttuneet, komissio soveltaa kaikissa tämän artiklan mukaisten tarkastelu- tai palautusmenettelyjen yhteydessä tehdyissä tutkimuksissa samaa menetelmää kuin tullin käyttöön ottamiseen johtaneessa tutkimuksessa 2 artikla ja erityisesti sen 11 ja 12 kohta sekä 17 artikla huomioon ottaen.”

Asian tausta

Asiaa koskevat polkumyyntiasetukset

4 Euroopan yhteisöjen komissio antoi 11.4.2005 asetuksen (EY) N:o 552/2005 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien magnesiittitiilien tuonnissa (EUVL L 93, s. 6), jossa otettiin muun muassa käyttöön tiettyjen kantajana olevan Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials Co. Ltd:n valmistamien magnesiittitiilien tuonnissa Euroopan yhteisöön sovellettava 66,1 prosentin suuruinen väliaikainen polkumyyntitulli.

5 Euroopan unionin neuvosto otti lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien magnesiittitiilien tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 6.10.2005 annetulla asetuksella (EY) N:o 1659/2005 (EUVL L 267, s. 1) käyttöön muun muassa tiettyjen kantajan valmistamien magnesiittitiilien tuonnissa yhteisöön sovellettavan 27,7 prosentin suuruisen lopullisen polkumyyntitullin.

6 Kantajan pyynnöstä asetus (EY) N:o 1659/2005 oli osittaisen välivaiheen tarkastelun kohteena perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla (josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 11 artiklan 3 kohta). Tämän tarkastelun päätteeksi neuvosto antoi 7.9.2009 asetuksen (EY) N:o 826/2009 asetuksen [N:o 1659/2005] muuttamisesta (EUVL L 240, s. 7; jäljempänä riidanalainen asetus), jolla tiettyjen kantajan valmistamien magnesiittitiilien tuontiin sovellettava polkumyyntitulli alennettiin 14,4 prosenttiin.

Kiinan arvonlisäverolainsäädäntö

7 Kiinan lainsäätäjä oli ottanut käyttöön arvonlisäverojärjestelmän, jonka mukaan 17 prosentin suuruinen arvonlisävero kannettiin pääsääntöisesti kaikesta sekä kotimarkkinoilla että vientiin tapahtuneesta myynnistä. Vaikka myyjän oli maksettava arvonlisävero täysimääräisenä kotimarkkinoilla tapahtuneesta myynnistä, vientimyynnin arvonlisävero voitiin kuitenkin palauttaa hänelle kokonaisuudessaan.

8 Alkuperäisessä tutkimuksessa, joka kattoi 1.4.2003 ja 31.3.2004 välisen ajanjakson ja joka johti asetuksen N:o 1659/2005 antamiseen, magnesiittitiilien vientimyyntiin sovellettava arvonlisävero palautettiin osittain myyjälle/viejälle, toisin sanoen 15 prosenttia vuonna 2003 ja 13 prosenttia vuonna 2004. Tämän jälkeen tutkimusajanjakson aikana, jonka riidanalaisen asetuksen antamiseen johtanut tarkastelumenettely kattoi, eli 1.1.2007 ja 31.3.2008 välisenä aikana arvonlisäveron palautuksen määrä magnesiittitiilien vientimyynnistä alennettiin nollaan.

Hallinnolliset menettelyt

9 Alkuperäisen tutkimuksen aikana komissio suoritti normaaliarvon ja vientihinnan välillä vertailun, josta on tehty seuraava yhteenveto asetuksen N:o 552/2005 61 ja 62 perustelukappaleessa, joihin viitataan asetuksen N:o 826/2009 9 perustelukappaleessa:

”(61) Normaaliarvoa ja vientihintoja verrattiin noudettuna lähettäjältä -tasolla samassa kaupan portaassa. Jotta normaaliarvon ja vientihinnan välinen vertailu olisi ollut tasapuolinen, siinä otettiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan

mukaisesti huomioon erot niissä tekijöissä, joiden väitettiin ja osoitettiin vaikuttaneen hintoihin ja niiden vertailukelpoisuuteen.

(62) Tämän perusteella tehtiin oikaisuja kuljetus-, vakuutus-, käsittely-, lastaus- ja liitännäiskustannusten, luottokustannusten, palkkioiden ja tuontimaksujen sekä myynnin jälkeisten kustannusten (vakuus/takuu) erojen huomioon ottamiseksi."

10 Neuvosto selitti vastineessaan tätä toimielinten alkuperäisen tutkimuksen aikana käyttämää lähestymistapaa seuraavalla tavalla. Todettuaan, että magnesiittitiilien vientimyynnin arvonlisävero oli palautettu lähes kokonaan, toimielimet olivat päättäneet "käyttää arvonlisäverosta vapaata normaaliarvoa vertailussa vientihintaan ikään kuin vientihinta olisi itse asiassa täysin vapaa arvonlisäverosta ja vähentää tästä hinnasta sen arvonlisäveron määrän, jota ei ollut palautettu". Neuvosto täsmensi, että vaikka "[perusasetuksen] 2 artiklan 10 kohdan [b alakohdan] nojalla olisi ollut oikeaoppisempaa [säilyttää] normaaliarvossa arvonlisäveron määrä, joka on oikeassa suhteessa vientimyyntiin sovellettavan arvonlisäveron määrään palautuksen jälkeen, eikä vähentää arvonlisäveron jäännösmäärää vientihinnasta", oli katsottu, että "ottaen huomioon Kiinan veroviranomaisten suorittaman palautuksen jälkeen vientimyyntiin sovellettava vähäinen arvonlisäveroprosentti (lähellä nollaa) alkuperäisen tutkimuksen aikana – – oli hallinnollisesti käytännöllisempää yksinkertaisesti poistaa tämä arvonlisävero vientihinnoista".

11 Kantaja esitti suullisessa käsittelyssä päiväämättömän asiakirjan, jonka otsikko oli "Lopullinen erityinen ilmoitus" (Specific definitive disclosure), josta käy ilmi, että vientihintaa oli todella oikaistu neuvoston kuvaamalla tavalla. Asianosaisten kuulemisen jälkeen tämä asiakirja liitettiin asiakirjavihkoon, mistä tehtiin merkintä istunnon pöytäkirjaan. Neuvosto ilmoitti suullisessa käsittelyssä lisäksi, että toimielimet katsoivat vastedes, että alkuperäisen tutkimuksen aikana sovellettu lähestymistapa ei ollut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan [josta on tullut asetuksen

N:o 1225/2009 2 artiklan 10 kohdan b alakohta] mukainen, koska tämä säännös koski ainoastaan normaaliarvon, ei vientihinnan, oikaisua ja koska tämän hinnan oikaisun oli perustuttava saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan k alakohtaan [josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 10 kohdan k alakohta].

12 Komissio toimitti 15.7.2009 kantajalle asiakirjan, jonka otsikko oli ”Yleinen ilmoitusasiakirja R453” (General Disclosure Document R453); tämän asiakirjan kohdassa B.4, jonka otsikko oli ”Vertailu”, se totesi alkuperäisessä tutkimuksessa normaaliarvon ja vientihinnan välisessä vertailussa sovelletun menetelmän osalta seuraavaa:

”Tarkasteltavana olevan tuotteen kunkin lajin keskimääräistä normaaliarvoa ja keskimääräistä vientihintaa verrattiin noudettuna lähettäjältä -tasolla samassa kaupan portaassa. Jotta normaaliarvon ja vientihinnan välinen vertailu olisi ollut tasapuolinen, siinä otettiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti huomioon erot niissä tekijöissä, joiden väitettiin ja osoitettiin vaikuttaneen hintoihin ja niiden vertailukelpoisuuteen. Tämän perusteella tehtiin tarvittaessa oikaisuja kuljetus-, vakuutus-, käsittely-, lastaus- ja luottokustannuksissa sekä maksetuissa polkumyyntitulleissa havaittujen erojen huomioon ottamiseksi.

Tutkimuksesta ilmeni, ettei vientimyynnistä maksettua arvonlisäveroa ollut palautettu. Alkuperäisessä tutkimuksessa arvonlisävero vähennettiin sekä normaaliarvosta että vientihinnasta, jotta vientihinta ja normaaliarvo heijastaisivat samaa välillisen verotuksen tasoa. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan mukaisesti katsotaan kuitenkin, että sovellettava menetelmä siinä tapauksessa, että viennin välillisiä

veroja ei ole palautettu, on normaaliarvon oikaisu niitä sisäisiä veroja vastaavalla määrällä, joita sovelletaan silloin, kun samanlainen tuote myydään kulutettavaksi viejämaassa. Näin ollen normaaliarvo on määritetty ottaen huomioon maksettu tai maksettava arvonlisävero."

13 Toisen samana päivänä kantajalle toimitetun asiakirjan, jonka otsikko oli "Liite II Erityinen ilmoitusasiakirja" (Annex II Specific Disclosure Document), kohdassa 3.2, jonka otsikko oli "Oikaisut – Normaaliarvo", komissio täsmensi seuraavaa:

"Normaaliarvon oikaisuja tehtiin kuljetus-, vakuutus-, käsittely-, lastaus- ja luottokustannusten perusteella.

Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan mukaisesti siinä tapauksessa sovellettava menetelmä, että viennin välillisiä veroja ei ole palautettu, on normaaliarvon oikaisu niitä sisäisiä veroja vastaavalla määrällä, joita sovelletaan silloin, kun samanlainen tuote myydään kulutettavaksi viejämaassa. Näin ollen normaaliarvo on määritetty ottaen huomioon maksettu maksettu tai maksettava arvonlisävero. Tässä tarkoituksessa käytetyn arvonlisäveron määrä on 17 prosenttia. "

14 Kantaja toimitti 24.7.2009 päivätyllä kirjeellä huomautuksensa edellä 12 ja 13 kohdassa mainituista asiakirjoista ja kyseenalaisti erityisesti vientihinnan ja normaaliarvon uuden vertailumenetelmän, jossa käytetään arvonlisäverollista perustaa.

15 Komissio toimitti 31.7.2009 kantajalle asiakirjan, jonka otsikko oli ”Komission yksiköiden suuntaviivat lopullista ilmoitusta koskevien kannanottojenne jälkeen” (Orientations of the Commission's services after your reactions to final disclosure), jonka 3 kohdassa todettiin erityisesti seuraavaa:

”– – toimitetussa ilmoituksessa todettiin, että tutkimuksesta ilmeni, ettei vientimyynnistä maksettua arvonlisäveroa ollut palautettu ja että vientihintaa ja normaaliarvoa määritettäessä otetaan huomioon maksettu tai maksettava arvonlisävero. Väitätte 24.7.2009 päivätyissä huomautuksissanne, että menettely on laiton. Väitteen osalta voidaan kuitenkin todeta seuraavaa:

Ensinnäkin koskien väitettä, jonka mukaan alkuperäisessä tutkimuksessa sovellettiin erilaista menetelmää (arvonlisäveron vähennystä sekä normaaliarvosta että vientihinnasta), on korostettava, että tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson ja alkuperäisen tutkimusajanjakson aikana vallinneet olosuhteet eivät olleet samanlaiset. Alkuperäisenä tutkimusajanjaksona arvonlisävero palautettiin osittain, mikä edellytti oikaisua 2 artiklan 10 kohdan nojalla, kun taas tarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona vientimyynnissä maksettua arvonlisäveroa ei palautettu. Näin ollen arvonlisäveron osalta ei ollut tarpeen tehdä vientihinnan tai normaaliarvon oikaisuja. Vaikka tätä voitaisiin pitää menetelmän muutoksena, se on perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan [josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 11 artiklan 9 kohta] mukaisesti perusteltua, sillä olosuhteet ovat muuttuneet.”

16 Lopuksi riidanalaisen asetuksen 29–32 perustelukappaleessa, jotka sisältyvät 4 kohtaan, jonka otsikko on ”Vertailu”, todetaan seuraavaa:

”(29) Tarkasteltavana olevan tuotteen kunkin lajin keskimääräistä normaaliarvoa ja keskimääräistä vientihintaa verrattiin noudettuna lähettäjältä -tasolla samassa

kaupan portaassa ja samalla välillisen verotuksen tasolla. Jotta normaaliarvon ja vientihinnan välinen vertailu olisi tasapuolinen, siinä otettiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti huomioon erot niissä tekijöissä, joiden väitettiin ja osoitettiin vaikuttavan hintoihin ja niiden vertailukelpoisuuteen. Tämän perusteella tehtiin tarvittaessa oikaisuja kuljetus-, vakuutus-, käsittely-, lastaus- ja luottokustannuksissa sekä maksetuissa polkumyyntitulleissa havaittujen erojen huomioon ottamiseksi.

(30) Tutkimuksesta ilmeni, ettei vientimyynnistä maksettua arvonlisäveroa palautettu (ei edes osittain niin kuin alkuperäisessä tutkimuksessa). Sen vuoksi pyynnön esittäjälle perusasetuksen 20 artiklan [josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 20 artikla] mukaisesti toimitetussa ilmoituksessa todettiin, että vientihintaa ja normaaliarvoa määritettäessä otetaan huomioon maksettu tai maksettava arvonlisävero. Pyynnön esittäjä väitti, että menettely on laiton. Väitteen osalta voidaan todeta seuraavaa.

(31) Koskien väitettä, jonka mukaan alkuperäisessä tutkimuksessa sovellettiin erilaista menetelmää (arvonlisäveron vähennystä sekä normaaliarvosta että vientihinnasta), on korostettava, että tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson ja alkuperäisen tutkimusajanjakson aikana vallinneet olosuhteet eivät olleet samanlaiset. Alkuperäisenä tutkimusajanjaksona, kuten edellä todettiin, arvonlisävero palautettiin osittain, mikä edellytti oikaisua [perusasetuksen] 2 artiklan 10 kohdan nojalla, kun taas tarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona vientimyynnissä maksettua arvonlisäveroa ei palautettu. Näin ollen arvonlisäveron osalta ei ollut tarpeen tehdä vientihinnan tai normaaliarvon oikaisuja.

Vaikka tätä voitaisiin pitää menetelmän muutoksena, se on perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan mukaisesti perusteltua, sillä olosuhteet ovat muuttuneet.

(32) Toinen pyynnön esittäjän väite oli, että tarkastelussa sovellettu menetelmä kasvattaisi keinotekoisesti polkumyyntimarginaalia. Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Sovellettu menetelmä on neutraali. Sillä on sama vaikutus myös jos yritys esimerkiksi myy tiettyjä tuotteita tai suorittaa tiettyjä liiketoimia yhteisöön sellaisella vientihinnalla, joka ei johda polkumyyntiin. Toisin sanoen, vaikka oletettaisiin, että arvonlisäveron sisällyttäminen yhtälön kummallekin puolelle lisäisi osatekijöiden välistä eroa, vaikutus olisi sama myös niissä malleissa, joissa polkumyyntiä ei esiinny."

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.10.2009 toimittamallaan kannekirjelmällä.

18 Kantaja on samana päivänä unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan erillisellä asiakirjalla vaatinut unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 a artiklan mukaisesti, että asia ratkaistaisiin nopeutetussa menettelyssä. Neuvosto on 9.11.2009 päivätyllä kirjeellä esittänyt tätä vaatimusta koskevat huomautuksensa. Unionin yleinen tuomioistuin on 23.11.2009 päivätyllä kirjeellään ilmoittanut kantajalle päätöksestään hylätä nopeutettua käsittelyä koskeva vaatimus.

19 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa sille riidanalaisella asetuksella määrätyn polkumyyntitullin siltä osin kuin kyseinen polkumyyntitulli on suurempi kuin se, jota olisi sovellettava, jos se olisi määritetty alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletun menetelmän mukaisesti, jotta otettaisiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti huomioon, ettei Kiinan arvonlisäveroa ole palautettu viennin yhteydessä

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Neuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio toimitti unionin yleiseen tuomioistuimeen 19.1.2010 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen kolmannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 5.3.2010 antamallaan määräyksellä. Komissio ei toimittanut väliintulokirjelmäänsä asetetussa määräajassa.

22 Koska eräs jaoston tuomareista on estynyt osallistumasta nyt esillä olevan asian käsittelyyn, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti nimesi työjärjestyksen 32 artiklan 3 kohdan mukaisesti toisen tuomarin täydentämään jaoston kokoonpanoa.

23 Unionin yleinen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

24 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 14.6.2011 pidetyssä istunnossa.

Oikeudellinen arviointi

Yhteenveto kumoamisperusteista

25 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen.

26 Ensimmäinen kanneperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan rikkomista siltä osin kuin menetelmän muuttamisella loukataan normaaliarvon ja vientihinnan välillä tehtävän tasapuolisen vertailun periaatetta.

27 Toisen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa on rikottu sen vuoksi, että komissio ei ole soveltanut riidanalaisen asetuksen antamiseen johtaneen tarkastelumenettelyn yhteydessä samaa menetelmää kuin alkuperäisessä tutkimuksessa.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan rikkomista

28 Kantaja esittää ensimmäisen kanneperusteen tueksi pääasiallisesti, että alkuperäisen tutkimuksen aikana komissio käsitteli viennin arvonlisäveron (osittaista) palauttamatta jättämistä vientikustannuksena, koska sen seurauksena viejän vientimyynnistään saamat tulot vähenivät. Komissio vähensi siis vientihinnasta palauttamatta jätetyn arvonlisäveron määrän perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Sitä vastoin tarkastelumenettelyn aikana komissio muutti kantajan mukaan menetelmää perusteellisesti.

29 Kantajan mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohtaa ei voida soveltaa käsiteltävässä asiassa. Se katsoo, että tämä säännös koskee ainoastaan tiettyjen valtioiden myöntämiä verovähennyksiä, joilla palautetaan tuotteen eri tuotantovaiheissa käytetyistä tuotantopanoksista kannetut maksut ja verot silloin, kun tuote viedään maasta. Tällaisessa tapauksessa normaaliarvoa oikaistaan vähennyksen muodossa summalla, joka vastaa kyseessä olevien maksujen ja verojen palautusta. Kantajan mukaan tätä säännöstä ei sen sijaan voida soveltaa käsiteltävässä asiassa kyseessä olevaan tilanteeseen, joka koskee kyseisen tuotteen viennin yhteydessä kannettua veroa. Komissio on näin ollen virheellisesti katsonut, että sen on perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan nojalla verrattava normaaliarvoa vientihintaan käyttäen arvonlisäverollista perustaa, mitä menetelmää toimielimet eivät ole käyttäneet koskaan aikaisemmin. Kantaja täsmentää, että pelkkä ero viennin arvonlisäveron palautuksen määrässä ei voi oikeuttaa muuttamaan menetelmää näin perusteellisesti, koska veron (osittainen) palauttamatta jättäminen on vientikustannus, joka olisi vähennettävä vientihinnasta.

30 Kantaja kyseenalaistaa riidanalaisen asetuksen 31 ja 32 perustelukappaleessa esitetyt perustelut, joiden mukaan normaaliarvon ja vientihinnan välillä suoritettu vertailu on tasapuolinen tai neutraali siksi, että näitä kahta tekijää vertaillaan käyttäen samaa eli

arvonlisäverollista perustaa, mikä saa aikaan samat vaikutukset. Myös siinä tilanteessa, että sekä kotimarkkinamyyntiin että vientimyyntiin sovellettava arvonlisäveroprosentti on sama, arvonlisäveron laskentaperusteena on kantajan mukaan eri määrä. Käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisissa tilanteissa, joita polkumyyntimenettelyt koskevat, vientihinta on säännönmukaisesti normaaliarvoa alhaisempi, joten normaaliarvoon lisätty arvonlisäveron määrä on suurempi kuin viejän vientimyynnistään maksaman arvonlisäveron määrä. Menetelmä, jossa verrataan arvonlisäverollista normaaliarvoa ja vientihintaa, kasvattaa keinotekoisesti polkumyyntimarginaalia. Neuvosto on näin ollen loukannut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdassa tarkoitettua normaaliarvon ja vientihinnan tasapuolisen vertailun periaatetta.

31 Kantaja väittää, että käsiteltävässä asiassa sovellettu vertailumenetelmä on yhteensoveltumaton toimielinten polkumyyntiasioissa noudattaman käytännön kanssa. Kantajan mukaan neuvosto on siten lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan sitruunahapon tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 1.12.2008 annetun asetuksen (EY) N:o 1193/2008 (EUVL L 323, s. 1) 31 perustelukappaleessa nimenomaisesti jopa todennut, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdalla ei ollut merkitystä ja että viennin arvonlisäveron palauttamatta jättäminen oli oikaistava kyseisen asetuksen 2 artiklan 10 kohdan k alakohdan perusteella.

32 Kantaja päättelee tästä, että riidanalainen asetus on perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan vastainen. Kantajan mukaan sen tuonnille määrätty polkumyyntitulli olisi ollut merkittävästi alhaisempi eli noin 4–5 prosentin luokkaa, jos komissio olisi soveltanut samaa, alkuperäisessä tutkimuksessa sovellettua vertailumenetelmää, joka oli tämän säännöksen mukainen.

33 Neuvosto vaatii, että tämä kanneperuste hylätään.

34 Ensiksi on tarkasteltava neuvoston väitettä, jossa tämä kiistää soveltaneensa tarkastelun aikana perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohtaa normaaliarvon ja/tai vientihinnan ”oikaisemiseksi”.

35 Komissio tosin viittaa asiakirjassa, jonka otsikko on ”Yleinen ilmoitusasiakirja R453”, perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohtaan perustellakseen päätelmäänsä, jonka mukaan ”siinä tapauksessa sovellettava menetelmä, että viennin välillisiä veroja ei ole palautettu, on normaaliarvon oikaisu niitä sisäisiä veroja vastaavalla määrällä, joita sovelletaan silloin, kun samanlainen tuote myydään kulutettavaksi viejämaassa” ja ”näin ollen normaaliarvo on määritetty ottaen huomioon maksettu tai maksettava arvonlisävero” (ks. 12 kohta edellä). Komissio on myös toistanut tämän perustelun asiakirjassa, jonka otsikko on ”Liite II Erityinen ilmoitusasiakirja” (ks. 13 kohta edellä).

36 Kuten asiakirjasta, jonka otsikko on ”Komission yksiköiden suuntaviivat lopullista ilmoitusta koskevien kannanottojenne jälkeen”, ilmenee, on kuitenkin todettava, että komissio on myöhemmin muuttanut lähestymistapaansa. Se on katsonut pääasiallisesti, ettei tarkastelun aikana ollut tarpeen tehdä mitään perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja vientihinnan tai normaaliarvon oikaisuja (ks. 15 kohta edellä). Loppujen lopuksi neuvosto on käyttänyt näitä samoja perusteluja riidanalaisen asetuksen 31 perustelukappaleessa (ks. 16 kohta edellä).

37 Tästä seuraa, että neuvosto on katsonut riidanalaisessa asetuksessa, että edellytykset normaaliarvon ja/tai vientihinnan oikaisemiseksi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan nojalla eivät täyttyneet tarkastelumenettelyn aikana, toisin kuin alkuperäisen tutkimuksen aikana vallinneessa tilanteessa, joten kyseistä säännöstä ei voitu soveltaa. Näin ollen huolimatta siitä, mitä vielä ilmenee komission hyväksymistä alustavista asiakirjoista, joiden otsikot ovat ”Yleinen ilmoitusasiakirja R453” (ks. 12 kohta edellä) ja ”Liite II Erityinen ilmoitusasiakirja” (ks. 13 kohta edellä), ei ole

syytä katsoa, että ottaessaan riidanalaisessa asetuksessa huomioon 17 prosentin suuruisen arvonlisäveron neuvosto olisi soveltanut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohtaa ja siten tehnyt tässä säännöksessä tarkoitettuja oikaisuja normaaliarvoon ja vientihintaan tämän arvon ja hinnan välisen vastaavuuden palauttamiseksi.

38 Näin ollen on hylättävä kantajan väite, jonka mukaan riidanalaisessa asetuksessa sovellettu vertailumenetelmä käsitti normaaliarvon ja vientihinnan oikaisun perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan nojalla. Kysymys oli nimittäin kyseisen arvon ja hinnan vertailusta käyttäen arvonlisäverollista perustaa pelkästään saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisessä ja toisessa virkkeessä (joista on tullut asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 10 kohdan ensimmäinen ja toinen virke) tarkoitetun yleissäännöksen perusteella.

39 Toiseksi on tarkasteltava, oliko kyseinen vertailumenetelmä perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetulla tavalla tasapuolinen, minkä kantaja asettaa kyseenalaiseksi erityisesti sillä perusteella, että kyseinen menetelmä kasvattaa keinotekoisesti polkumyyntimarginaalia.

40 Tältä osin on muistutettava, että kauppapoliittisten suojatoimenpiteiden alalla toimielimillä on laaja harkintavalta niiden arvioitavina olevien taloudellisten, poliittisten ja oikeudellisten tilanteiden monitahoisuuden vuoksi (asia C-351/04, Ikea Wholesale, tuomio 27.9.2007, Kok., s. I-7723, 40 kohta; asia T-221/05, Huvis v. neuvosto, tuomio 8.7.2008, 38 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, ja asia T-296/06, Dongguan Nanzha Leco Stationery v. neuvosto, tuomio 23.9.2009, 40 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

41 Tämä laaja harkintavalta koskee pääsääntöisesti myös niiden seikkojen arviointia, joilla perustellaan sovelletun vertailumenetelmän tasapuolisuutta, koska tasapuolisuuden käsite on luonteeltaan epämääräinen ja koska toimielinten on konkretisoitava se tapauskohtaisesti ja otettava silloin huomioon asiaankuuluva taloudellinen yhteys. Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että valinta polkumyyntimarginaalin eri laskentamenetelmien välillä sekä tuotteen normaaliarvon arvioiminen edellyttää monimutkaisten taloudellisten tilanteiden arviointia, ja tällaista arviointia koskevassa tuomioistuinvalvonnassa on rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riitautetun valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin (edellä 40 kohdassa mainitut asia Ikea Wholesale, tuomion 41 kohta ja asia Huvis v. neuvosto, tuomion 39 kohta; ks. myös vastaavasti edellä 40 kohdassa mainittu asia Dongguan Nanzha Leco Stationery v. neuvosto, tuomion 41 kohta).

42 Oikeuskäytännössä on vielä täsmennetty, että niin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan sanamuodosta kuin sen rakenteestakin ilmenee, että vientihintaa tai normaaliarvoa voidaan oikaista ainoastaan hintoihin ja näin ollen niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavien tekijöiden erojen huomioon ottamiseksi. Toisin sanoen oikaisun tekemisen syynä on tuotteen normaaliarvon ja vientihinnan välisen vastaavuuden palauttaminen siten, että jos oikaisu on tehty pätevästi, se merkitsee, että sillä on palautettu normaaliarvon ja vientihinnan välinen vastaavuus. Jos oikaisua sen sijaan ei ole tehty pätevästi, se merkitsee, että sillä on luotu normaaliarvon ja vientihinnan välinen epäsuhta (ks. edellä 40 kohdassa mainittu asia Dongguan Nanzha Leco Stationery v. neuvosto, tuomion 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Sovelletun vertailumenetelmän tasapuolisuuden arvioinnin yhteydessä normaaliarvon ja vientihinnan välisen vastaavuuden käsite muodostaa siten avaintekijän, joka vastaa tarvetta vahvistaa hintojen vertailukelpoisuus perusasetuksen 1 artiklan 2 kohdassa (josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 1 artiklan 2 kohta) tarkoitetulla tavalla. Saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisestä kolmanteen virkkeen (josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisestä kolmanteen

virke) sanamuodon mukaan vientihinnan ja normaaliarvon välillä on nimittäin tehtävä tasapuolinen vertailu kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot, ja toimielimillä on oikeus suorittaa oikaisuja ainoastaan sellaisissa tapauksissa, joissa muodostettu normaaliarvo ja vientihinta eivät ole verrattavissa.

44 Lisäksi, kuten neuvosto on korostanut suullisessa käsittelyssä, perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäiseen alakohtaan ja 8 kohtaan (joista on tullut asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta ja 8 kohta) sisältyvistä määritelmistä ilmenee yhtäältä, että normaaliarvo on arvo, joka ”perustuu tavallisesti –– tavanomaisessa kaupankäynnissä maks[ettuihin] tai maksettavaksi tuleviin hintoihin”, ja toisaalta, että vientihinta on hinta, joka on ”tosiasiallisesti maksettu tai maksettava”, mikä edellyttää lähtökohtaisesti arvonlisäveron sisällyttämistä kyseiseen arvoon ja hintaan.

45 Tässä tilanteessa neuvosto on voinut ilmeistä arviointivirhettä tekemättä katsoa, että käsiteltävässä asiassa normaaliarvon ja vientihinnan välinen vertailu arvonlisäverollista perustaa käyttäen oli tasapuolinen vertailumenetelmä, koska kyseinen vertailu oli suoritettu noudattaen normaaliarvon ja vientihinnan välisen vastaavuuden vaatimusta kaupan samassa portaassa ja samanaikaisten sekä kotimaahan että vientiin suuntautuvien myyntien suhteen, joihin kaikkiin sovelletaan 17 prosentin suuruista arvonlisäveroa.

46 Kantaja ei ole esittänyt yhtään väitettä tai tosiseikkaa, joka olisi omiaan osoittamaan, että kyseinen vertailumenetelmä on ilmeisen epäasianmukainen, koska kantajan perustelut rajoittuvat sen korostamiseen, että laskentamenetelmää oli muutettu alkuperäisessä tutkimuksessa sovellettuun menetelmään nähden, mikä voi kantajan mukaan kasvattaa keinotekoisesti polkumyyntimarginaalia. Kun otetaan huomioon toimielimillä oleva laaja harkintavalta, tällä perustelulla ei kuitenkaan pystytä osoittamaan

sitä, että kyseinen menetelmä, joka perustuu samanlaisiin keskenään verrattavissa oleviin parametreihin, ei ollut tasapuolinen, eikä sitä, että sen soveltamista rasitti ilmeinen arviointivirhe.

47 On täsmennettävä, ettei kantaja kiistä sitä, että toimielimet ovat riidanalaisessa asetuksessa noudattaneet tarkasti tätä vertailumenetelmää, eikä sitä, että vertailu kohdistui mahdollisimman samanaikaiseen kotimaan myyntiin ja vientimyyntiin, eikä sitä, että arvonlisäverotus kyseisistä myynneistä tapahtui samassa kaupan portaassa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitetussa merkityksessä.

48 Kantaja ei ole myöskään osoittanut, että oli olemassa toimielinten vakiintunut käytäntö arvonlisäveron vähentämisestä sekä normaaliarvosta että vientihinnasta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa tarkoitetun tasapuolisen vertailun tekemiseksi niiden välillä. Kannekirjelmään sisältyvät esimerkit eivät nimittäin koske mitään tämäntyyppistä tilannetta vaan tapauksia, joihin sisältyvä vientihinnan oikaisu perustuu ainoastaan siihen, että Kiinan viranomaiset ovat palauttaneet arvonlisäveron osittain, kuten käsiteltävässä asiassa alkuperäisen tutkimuksen aikana suoritettu oikaisu, jonka laillisuus ei ole tämän oikeusriidan kohteena.

49 Näin ollen verratessaan normaaliarvoa ja vientihintaa käyttäen arvonlisäverollista perustaa neuvosto ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä eikä jättänyt noudattamatta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaista tasapuolisen vertailun vaatimusta.

50 Tästä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan rikkomista

51 Kantaja korostaa toisen kanneperusteen tueksi, että riidanalainen asetus on myös perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan vastainen siltä osin kuin se perustuu sellaisen menetelmän soveltamiseen normaaliarvon ja vientihinnan välisessä vertailussa, joka on täysin erilainen kuin alkuperäisessä tutkimuksessa käytetty menetelmä. Tämä lähestymistapa ei ole kantajan mukaan tältä osin asiaa koskevan oikeuskäytännön mukainen (edellä 40 kohdassa mainittu asia Huvis v. neuvosto, tuomion 41 kohta).

52 Toimielimet eivät ole kantajan mukaan esittäneet pätevää perustelua vertailumenetelmän muuttamiselle. Se, että arvonlisäveron määrä, jota ei ollut palautettu, muuttui 4 prosentista 17 prosenttiin alkuperäisen tutkimuksen ja tarkastelun vastaavasti kattamien ajanjaksojen välissä, ei ole kantajan mielestä perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettu olosuhteiden muutos, jolla voidaan perustella alkuperäisen tutkimuksen aikana sovelletusta menetelmästä luopumista. Kantaja katsoo lopuksi, että toimielimet eivät ole osoittaneet, ettei alkuperäisen tutkimuksen aikana sovellettu menetelmä ollut saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukainen. Kantaja katsoo joka tapauksessa osoittaneensa, että uusi menetelmä oli kyseisessä säännöksessä tarkoitetun tasapuolisen vertailun periaatteen vastainen ja että sen perustelut ovat ristiriitaiset.

53 Neuvosto vaatii tämän kanneperusteen hylkäämistä.

54 Perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdasta ilmenee, että toimielinten on tarkastelun yhteydessä pääsääntöisesti sovellettava samaa menetelmää, mukaan lukien perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaan perustuva vientihinnan ja normaaliarvon vertailumenetelmä, jota käytettiin siinä alkuperäisessä tutkimuksessa, joka johti polkumyyntitullin käyttöön ottamiseen. Samassa säännöksessä säädetään poikkeuksesta, jonka mukaan toimielimet voivat soveltaa alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta menetelmästä poikkeavaa menetelmää mutta yksinomaan silloin, kun olosuhteet ovat muuttuneet.

Tältä osin on muistutettava, että kaikkia poikkeuksia yleisestä säännöstä on tulkittava suppeasti. Toimielinten tehtävänä on näin ollen osoittaa, että olosuhteet ovat muuttuneet, jos ne aikovat soveltaa alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta menetelmästä poikkeavaa menetelmää (ks. edellä 40 kohdassa mainittu asia Huvis v. neuvosto, tuomion 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Kuten edellä 10 ja 11 kohdassa on todettu, neuvosto myöntää suorittaneensa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdassa tarkoitetun vientihinnan oikaisun alkuperäisessä tutkimuksessa ja luopuneensa tällaisesta oikaisusta tarkastelumenettelyn yhteydessä sen vuoksi, että kyseisen säännöksen mukaiset edellytykset eivät täyttyneet.

56 On todettava, että kyseinen ero neuvoston lähestymistavassa ei johdu perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitetusta ”menetelmän muuttamisesta”.

57 Tästä on todettava, että käsitteet ”menetelmä” ja ”oikaisu” eivät ole yhteneväiset. Vaikka oletettaisiin, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukainen oikaisun käsite voitaisiin rinnastaa saman asetuksen 11 artiklan 9 kohdan mukaiseen menetelmän käsitteeseen, riidanalaisen asetuksen 31 perustelukappaleessa esitetyistä perusteista sekä edellä 34–38 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee lisäksi, että käsiteltävässä asiassa toimielimet eivät ole ”muuttaneet” ”oikaisumenetelmää” alkuperäisen tutkimuksen ja tarkastelumenettelyn välillä oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä (ks. edellä 40 kohdassa mainittu asia Huvis v. neuvosto, tuomion 27, 28 ja 43 kohta, joka koskee etu- tai panosmenetelmän vaihtamista jäännösmenetelmään) vaan ne ovat pelkästään luopuneet oikaisusta sen vuoksi, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan edellytykset, jotka oikeuttavat tällaisen oikaisun tekemisen, eivät täyttyneet tarkastelun ajankohtana päinvastoin kuin alkuperäisen

tutkimuksen tekotilanteessa. Pelkkää luopumista käsiteltävän asian olosuhteisiin nähden perusteettomasta oikaisusta ei voida kuitenkaan pitää perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettuna menetelmän muuttamisena.

58 Perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa nimittäin edellytetään, että kyseinen menetelmä on saman asetuksen 2 artiklan ja 17 artiklan (josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 17 artikla) säännösten mukainen, joiden vaatimuksia on noudatettava kaikissa tapauksissa. Siten unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, että jos tarkasteluvaiheessa osoittautuisi, että alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletun menetelmän soveltaminen ei olisi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan mukaista, toimielimillä olisi velvollisuus olla enää soveltamatta kyseistä menetelmää (ks. vastaavasti edellä 40 kohdassa mainittu asia Huvis v. neuvosto, tuomion 42 ja 50 kohta), vaikka tämä merkitsee ”menetelmän muuttamista” suppeassa merkityksessä.

59 Näin ollen silloin, kun toimielimillä ei ole oikeutta tehdä oikaisua tarkastelumenettelyn aikana perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan nojalla, niillä ei voi olla saman asetuksen 11 artiklan 9 kohdan nojalla kaikesta huolimatta velvollisuutta tehdä sitä pelkästään siitä syystä, että tällainen oikaisu on tehty alkuperäisessä tutkimuksessa. Toisin sanoen, kun otetaan huomioon, että viimeksi mainitussa säännöksessä vaaditaan nimenomaan, että tarkastelussa sovellettu menetelmä noudattaa perusasetuksen 2 artiklan vaatimuksia, tällaisen tarkastelun seurauksena ei voi olla oikaisu, jota ei ole nimenomaan sallittu kyseisen asetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdassa.

60 Kuten kantaja itse myöntää (ks. 29 ja 31 kohta edellä), perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohta, jota toimielimet ovat soveltaneet alkuperäisessä tutkimuksessa, ei ole kuitenkaan tarkastelun aikana asianmukainen oikeusperusta mahdollisen oikaisun eikä varsinkaan vientihinnan oikaisun tekemiselle, jota kyseinen säännös ei koske. Tässä tilanteessa ei ole tarpeen ratkaista kysymystä siitä, oliko alkuperäisessä tutkimuksessa sovellettu menetelmä käsiteltävässä asiassa kyseisen asetuksen

2 artiklan 10 kohdan b alakohdan mukainen, minkä neuvosto itse on asettanut kyseenalaiseksi suullisessa käsittelyssä (ks. 11 kohta edellä).

61 Tästä seuraa, että neuvosto ei ole rikkonut perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa, kun se on verrannut kyseessä olevien tuotteiden normaaliarvoa ja vientihintoja käyttäen arvonlisäverollista perustaa.

62 Joka tapauksessa, vaikka oletettaisiin, että neuvosto olisi tarkastelumenettelyn aikana ottanut käyttöön alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta poikkeavan vertailumenetelmän kyseessä olevien tuotteiden normaaliarvon ja vientihinnan välillä tehtävässä vertailussa, se on osoittanut yhtäältä, että alkuperäisen tutkimuksen ja tarkastelumenettelyn välisenä aikana olosuhteet olivat muuttuneet, ja toisaalta, että tällä muutoksella voitiin perustella tällaisesta oikaisusta luopumista.

63 On nimittäin selvää, että alkuperäisen tutkimuksen aikana Kiinan arvonlisävero kyseessä olevien tuotteiden vientimyynnistä palautettiin osittain, vaikka kyseinen arvonlisävero kannettiin täysimääräisenä kotimaan myynneistä. Sitä vastoin tarkastelumenettelyn kattamana ajanjaksona sekä kotimaan myynnit että vientimyynnit olivat kokonaisuudessaan arvonlisäveron alaisia. Riidanalaisen asetuksen 31 perustelukappaleessa esitetyn mukaisesti tämä asianomaisten tilanteiden välinen ero muodostaa perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun olosuhteiden muutoksen.

64 Lisäksi, kun tämä olosuhteiden muuttuminen otetaan huomioon, neuvostolla oli oikeus luopua normaaliarvon ja vientihinnan oikaisusta tarkastelumenettelyn aikana, koska tämän arvon ja hinnan välillä oli mahdollista tehdä tasapuolinen vertailu käyttäen arvonlisäverollista perustaa, vaikka se oli alkuperäisessä tutkimuksessa katsonut

oikaisun tekemisen tarpeelliseksi merkityksellisten vertailuparametrien vastaavuuden palauttamiseksi, koska vientituotteiden arvonlisävero palautettiin osittain.

65 Näin ollen neuvoston tarkastelumenettelyn aikana käyttämä vertailumenetelmä ei ole perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan vastainen.

66 Tämän johdosta myös toinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

67 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

68 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se on velvoitettava neuvoston vaatimusten mukaisesti korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

69 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Komissio vastaa näin ollen omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials Co. Ltd vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin neuvoston oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Azizi Vadapalas Frimodt Nielsen

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä joulukuuta 2011.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt ..... II - 8376

Asian tausta ..... II - 8379

Asiaa koskevat polkumyyntiasetukset ..... II - 8379

Kiinan arvonlisäverolainsäädäntö ..... II - 8380

Hallinnolliset menettelyt ..... II - 8380

Menettely ja asianosaisten vaatimukset ..... II - 8386

Oikeudellinen arviointi ..... II - 8388

Yhteenveto kumoamisperusteista ..... II - 8388

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan rikkomista ..... II - 8389

Toinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan rikkomista .. II - 8396

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 8400